

בש"פ 2004/19 - צבי זר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 2004/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: צבי זר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 על החלטת בית המשפט המחוזי בל אביב-יפו (השופט א' היימן) מיום 21.2.2019 בע"ח 44485-01-18

תאריך הישיבה: י"ז באדר ב' השתע"ט (24.3.2019)

בשם העורר: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי; עו"ד מירב גבע

החלטה

1. ערר לפי סעיף 74(ה) לחוקסדרהדיןפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט א' היימן) מיום 21.2.2019 בע"ח 44485-01-18, בגדרה הורה למדינה למסור לעורר את הדיסקים הכוללים את חומר החקירה בתיק, אך התנה את מסירת חלק מהדיסקים לידי העורר עצמו, להבדיל מאשר לבאי כוחו, בהפקדת ערבות כספית בסך 20,000 ₪ וחתומה על התחייבות עצמית בסך 50,000 ₪.

2. ביום 6.4.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כתב אישום נגד העורר, עו"ד במקצועו, ונגד שני נאשמים נוספים, הכולל מעל 90 אישומים, והמייחס להם קשירת קשר וביצוע בצוותא של פרסומי הכפשות נגד שופטים ועובדים סוציאליים.

לפי כתב האישום, שלושת הנאשמים הפעילו מערך אתרי אינטרנט ודפים ברשת החברתית "פייסבוק", בהם פרסמו באופן

קבוע ושיטתי תכנים קשים ובוטים נגד עובדי ציבור (ואחרים), שהיו מעורבים בהליכים המנוהלים במערכת הרווחה ובבתי המשפט שעניינם הוצאת ילדים ממשמורת הוריהם ובהליכים הנוגעים למשמורת ילדים. עקב כך יוחסו להם עבירות שעניינן פגיעה בפרטיות, הפרת צווי איסור פרסום, העלבת עובדי ציבור, זילות בית המשפט, ואף הטרדות מיניות. כמו כן הואשמו בכך שפגעו בטובת הקטינים המטופלים במערכות הרווחה והמשפט בכך שפרסמו את פרטיהם החסויים, תמונותיהם, ואף את פרטיהן של משפחות אומנות ומשפחות מאמצות, והכל במטרה לחבל בהליכי האימוץ של אותם קטינים.

3. חומרי החקירה בתיק קובצו ב- 380 דיסקים, ואלה הועברו לעיונו של העורר.

ביום 18.1.2018 הגיש העורר בקשה לבית המשפט לפי סעיף 74 לחסד"פ בההלך על כך שרשימת חומרי החקירה שהומצאה לו לקויה מפני שעל גבי הדיסקים אשר הועברו לעיונו לא מצוינים המספרים על פי רשימת חומרי החקירה. ביום 28.1.2018 מסרה המשיבה לידי העורר רשימת אינדקס עבור חומרי החקירה. ברם, לטענת העורר התברר שישנן טעויות ברשימה שנמסרה לו, וביום 24.8.2018 הוא הגיש בקשה לבית המשפט שיורה למשיבה לקחת בחזרה את הדיסקים. ואכן, ביום 28.10.2018 הורה בית המשפט למשיבה לקחת חזרה את הדיסקים ולמספרם בהתאם. ביום 5.11.2018 נמסרו הדיסקים בחזרה לידי המשיבה.

4. במהלך דיון שנערך בהליך העיקרי ביום 13.1.2018 טענה באת-כוח המדינה כי חלק מחומרי החקירה מכילים מידע וחומרים הנוגעים לצדדים שלישיים שפרסומם עלול לפגוע בפרטיותם, ועל כן ביקשה שמסירת חומרי החקירה תעשה בכפוף להתחייבות מצד העורר שלא להעביר את הדיסקים או את החומרים שבהם לכל גורם אחר.

5. בהחלטתו מיום 21.2.2019 קטלג בית המשפט המחוזי (השופט א'הימן) את הדיסקים לשלוש קטגוריות: הראשונה - דיסקים שהעיון בהם מותר במשרדי המשיבה בלבד; השנייה - דיסקים אשר יימסרו לעיון באות-כוחו של העורר בכפוף לחתימתן על התחייבות כי לא יועברו לגורם אחר; והשלישית - דיסקים שאינם כוללים חומרים הנוגעים לפרטיותם של צדדים שלישיים אותם ניתן להעביר לעיון המבקש עצמו ובאי-כוחו ללא תנאי.

נקבע כי העורר יוכל לקבל לידי גב את הדיסקים הנמנים על הקטגוריה השניה בכפוף להפקדת ערבות עצמית של 20,000 ₪ וחתימה על התחייבות עצמית בסך 50,000 ₪ על מנת להבטיח את אי-העברת חומרי החקירה שבהם לגורם שלישי.

6. בגין החלטה זו מוגש הערר שבפני, בו נטען כי סכומי הערבות הכספית וההתחייבות העצמית שנקבעו הם בלתי מידתיים, וכן כי בית המשפט לא בדק בעצמו את תכולת הדיסקים בטרם קבע את הסיווג והטיל את המגבלות כאמור.

7. בדיון לפני חזר העורר על טענותיו דלעיל תוך שהוא מפרט את ההליכים השונים שננקטו בפרשה. לטענתו, אין לו אמצעים לשלם את הסכומים שנקבעו בהחלטת בית המשפט. כן נטען כי בית המשפט סמך על דברי התביעה לגבי תכולת הדיסקים ולא בחן בעצמו את תוכנם.

באת כוח המדינה הקדימה וטענה כי העורר הגיש את הערר שלא באמצעות הסנגוריה הציבורית המייצגת אותו אף שאך לאחרונה (12.12.2018) דחה בית משפט זה ערעור על החלטת בית משפט קמא שלא לשחרר את הסנגוריה הציבורית מייצגו של העורר (ע"פ 7211/18). לגוף הענין צוין כי בנוגע לרוב הדיסקים (כ- 230) לא נקבעו מגבלות לעיון בהם על ידי העורר. נטען כי נוכח מהות העבירות המיוחסות לעורר, עולה מאליו החשש לפגיעה בפרטיות ומתחייב ההסדר שקבע בית המשפט, וכי בנסיבות דנן אף גובה הערבות הוא נמוך יחסית, ובמיוחד שלא נקבעה דרישה להפקדה במזומן. ובאשר לעיון בית המשפט בדיסקים, נטען כי התביעה

הגישה לבית המשפט טבלה מפורטת של תכולת הדיסקים אשר על יסודה בוצעה החלוקה לקטגוריות, וכי התביעה נהנית מחזקת תקינות המינהל לגבי נכונות המידע שמסרה, ומכל מקום, גם אם מספר הדיסקים המחייבים ערבות נמוך יותר אין בכך כדי לשנות מהצורך בערבות.

8. דין הערר להידחות.

9. ראשית אעיר כי הגשת הערר על ידי העורר באופן אישי יש בה משום הפרה ועקיפה של החלטת בית משפט קמא, שאושרה על ידי בית משפט זה, על ייצוג העורר על ידי הסנגוריה הציבורית.

10. גם לגוף הענין לא מצאתי כל ממש בערר. בצדק טענה המדינה כי נוכח מהותן של העבירות המיוחסות לעורר, כמו גם היקפן וחומרתן, עולה מאליה החשש לפגיעה בפרטיות קורבנות העבירות, וממילא מתחייב ההסדר שיגביל, אף כי לא ימנע לחלוטין, את החשש לפגיעה בפרטיות. בנסיבות אלה סכומי הערבות וההתחייבות העצמית שנקבעו הם על הצד הנמוך ואינם בלתי סבירים.

11. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח באדר ב' התשע"ט (25.3.2019).

ש ו פ ט